Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Lublinie
20-029 Lublin, ul. M. Curie-Skłodowskiej 40
WYDZIAŁ II
tel. 81 5310728

WSA w Lublinie
2022.08.08 10:29:57
Signer:
CN=WSA w Lublinie
C=PL
O=Wojewódzki Sąd Adminis
2.5.4.97=VATPL-71223040
Public key:
RSA/2048 bits

Dnia **8 sierpnia 2022 r.**
Sygn. akt **II SA/Lu 506/22**

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Fundacja Wolności reprez. przez
Krzysztofa Kowalika

ul. Dąbrowska 3
20-416 Lublin

DORĘCZENIE ODPISU POSTANOWIENIA
od którego przysługuje zażalenie

W wykonaniu zarządzenia z dnia 3 sierpnia 2022 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie doręcza Panu/Pani jako Uczestnikowi postępowania, odpis postanowienia z dnia 3 sierpnia 2022 r. wraz z uzasadnieniem.

Sekretarz sądowy
Ewa Łachowska

POUCZENIE:

1. Na postanowienie przysługuje zażalenie do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej SA (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu (art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2022 r. poz. 329 - zwanej dalej „p.p.s.a."). Zażalenie złożone po upływie tego terminu zostanie odrzucone (art. 178 w zw. z art. 197 § 2 p.p.s.a.).
2. Zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanym dla pisma w postępowaniu sądowym oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia.
3. Zażalenie należy złożyć z odpisami dla pozostałych stron. Odpisem zażalenia może być każdy dalszy jego egzemplarz, zgodny z oryginałem. Mogą to być uwierzytelnione (poświadczone za zgodność z oryginałem) fotokopie bądź uwierzytelniony wydruk poczty elektronicznej.
4. Od zażalenia pobiera się wpis wynoszący 100 zł. Wpis należy uiścić gotówką w kasie Sądu (kasa czynna w godz. od 7:15 do 13:00), albo wpłaty na rachunek bankowy Sądu nr: NBP O/O Lublin 68 1010 1339 0092 4722 3100 0000, wskazując tytuł wpłaty oraz sygnaturę akt sądowych.
5. Zażalenie na postanowienie dotyczące kosztów sądowych, prawa pomocy oraz w przypadkach, o których mowa w art. 220 § 4 p.p.s.a., jest wolne od wpisu.
6. Zażalenie, którego przedmiotem jest odrzucenie skargi kasacyjnej, powinno być sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego, zaś w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami może być sporządzone przez

doradcę podatkowego, a w sprawach własności przemysłowej przez rzecznika patentowego; do takiego rodzaju zażalenia należy dołączyć pełnomocnictwo, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który wcześniej nie złożył pełnomocnictwa.

7. Na wniosek strony może być przyznane prawo pomocy. Wniosek o przyznanie prawa pomocy składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Formularze dostępne są w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, a także w Internecie pod adresem: http://www.nsa.gov.pl.
8. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swojego zamieszkania, adresu do doręczeń lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia chyba, że nowy adres jest Sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).

Sygn. akt II SA/Lu 506/22

- ODPIS -

Dnia 3 sierpnia 2022 r.

POSTANOWIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia WSA Jerzy Parchomiuk

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2022 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi GP Paszkowski i Wspólnicy spółki jawnej z siedzibą w Lublinie

na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie
z dnia 24 maja 2022 r., znak: SKO.41/1079/LI/2022
w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji ustalającej warunki zabudowy
- w zakresie wniosku skarżącej o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji

postanawia

odmówić wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji.

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W LUBLINIE

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem stwierdza:
STARSZY INSPEKTOR SĄDOWY
Ewa Lachowska

niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków, z wyjątkiem przepisów prawa miejscowego, które weszły w życie, chyba że ustawa szczególna wyłącza wstrzymanie ich wykonania. Odmowa wstrzymania wykonania aktu lub czynności przez organ nie pozbawia skarżącego złożenia wniosku do sądu. Dotyczy to także aktów wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach tej samej sprawy (art. 61 § 3 p.p.s.a.).

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem przesłankę wyrządzenia znacznej szkody należy interpretować jako szkodę (majątkową, a także niemajątkową), która nie będzie mogła być wynagrodzona przez późniejszy zwrot spełnionego świadczenia lub jego wyegzekwowanie ani też nie będzie możliwe przywrócenie rzeczy do stanu pierwotnego (por. przykładowo postanowienie NSA z 20 grudnia 2004 r., GZ 138/04). Z kolei trudne do odwrócenia skutki to skutki faktyczne lub prawne, które raz zaistniałe spowodują istotną lub trwałą zmianę rzeczywistości, a powrót do stanu poprzedniego może nie nastąpić lub nastąpić po długim czasie czy przy stosunkowo dużym nakładzie sił i środków (por. przykładowo postanowienie NSA z 1 grudnia 2015 r., II GZ 770/15). Przesłanki te należy wiązać z sytuacją, która może powstać, gdy zaskarżony do sądu akt administracyjny zostanie wykonany, a następnie na skutek uwzględnienia skargi akt ten zostanie wzruszony. Sąd rozpoznając wniosek nie dokonuje oceny merytorycznej skargi, bowiem takie działanie sądu dokonywane w ramach posiedzenia niejawnego oznaczałoby niedopuszczalną ocenę legalności zaskarżonego aktu (por. postanowienie NSA z 27 stycznia 2016 r., I OZ 38/16).

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą okoliczności, które przemawiają za uwzględnieniem wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia.

Przedmiotem skargi, a zarazem wniosku o ochronę tymczasową, jest decyzja stwierdzająca nieważność decyzji ustalającej warunki zabudowy. Zasadniczo już charakter zaskarżonego do sądu aktu wyklucza udzielenia ochrony tymczasowej.

W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że przedmiotem udzielenia ochrony tymczasowej, poprzez wstrzymanie wykonania decyzji, mogą być jedynie takie akty lub czynności, które nadają się do wykonania. Przez wykonanie aktu administracyjnego należy rozumieć spowodowanie w sposób dobrowolny lub doprowadzenie w trybie przymusu państwowego (egzekucji administracyjnej) do takiego stanu rzeczy, który jest

zgodny z rozstrzygnięciem zawartym w danym akcie. Wstrzymanie wykonania dotyczy więc sytuacji, gdy zaskarżony akt wywołuje skutki materialnoprawne.

Skutków takich nie wywołuje decyzja w przedmiocie warunków zabudowy, gdyż nie podlega wykonaniu w postępowaniu egzekucyjnym. Wydanie decyzji o warunkach zabudowy nie wiąże się dla stron z obowiązkiem działania, zaniechania, czy też nakazem znoszenia zachowania innych podmiotów. Decyzja o ustaleniu warunków zabudowy stwierdza istnienie pewnego stanu faktycznego i prawnego oraz nie wymaga wykonania. Wyznacza sposób zagospodarowania terenu, określa podstawowe parametry zmiany jego zagospodarowania, które będą podlegały uszczegółowieniu dopiero na etapie wydawania pozwolenia na budowę. Decyzja o warunkach zabudowy nie upoważnia do rozpoczęcia prac budowlanych i – choć rozpoczyna pewien etap inwestycyjny, bowiem po jej uzyskaniu następuje zazwyczaj wystąpienie o pozwolenie na budowę – to jednak sama w sobie nie może powodować niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków (por. przykładowo w najnowszym orzecznictwie: postanowienia NSA z 10 stycznia 2020 r., II OZ 1172/19; z 30 stycznia 2020 r., II OZ 19/20; z 27 kwietnia 2022 r., II OZ 244/22; z 14 czerwca 2022 r., II OSK 94/21; z 23 czerwca 2022 r., II OSK 1315/22; postanowienie WSA w Białymstoku z 12 lipca 2022 r., II SA/Bk 458/22; postanowienie WSA w Gliwicach z 12 lipca 2022 r., II SA/Gl 500/22; postanowienie WSA w Krakowie z 18 lipca 2022 r., II SA/Kr 680/22; postanowienie WSA w Olsztynie z 5 lipca 2022 r., II SA/Ol 331/22; postanowienie WSA w Poznaniu z 8 lipca 2022 r., II SA/Po 336/22; postanowienie WSA w Warszawie z 8 lipca 2022, VII SA/Wa 819/22).

Orzecznictwo wyklucza również co do zasady możliwość wstrzymania wykonania decyzji stwierdzającej nieważność innej decyzji. Jak wskazuje się w orzecznictwie, decyzja o stwierdzeniu nieważności innej decyzji administracyjnej, mimo że jest wykonalna, to jako taka nie posiada właściwego przedmiotu wykonania. Decyzja ta skutkuje bowiem wyłącznie utratą bytu prawnego innej decyzji. Tak więc jeżeli z decyzji, której nieważność stwierdzono, wynikają dla strony określone uprawnienia, to decyzja wydana w przedmiocie stwierdzenia nieważności swoimi następstwami tychże uprawnień będzie stronę pozbawiała i w tym zakresie orzeczenie organu nadzoru może stanowić przedmiot zastosowania ochrony tymczasowej. Niemniej jednak przedmiot tejże ochrony musi odpowiadać ściśle ewentualnym skutkom, jakie wywołuje wykonanie decyzji stwierdzającej nieważność innej decyzji. Zasadne może być wnoszenie o wstrzymanie wykonania decyzji stwierdzających nieważność innych

decyzji w sytuacjach, kiedy pomimo deklaratoryjnego charakteru takich aktów administracyjnych wykazać można zaistnienie konkretnych następstw (w postaci niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków) wykonywania takich decyzji (por. postanowienie NSA z 11 stycznia 2022 r., II OZ 909/21, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, orzeczenia.nsa.gov.pl). (zob. postanowienia NSA: z 24 lutego 2021 r., I OZ 16/21; z 24 marca 2021 r., II OZ 180/21).

Wykonanie decyzji o stwierdzeniu nieważności należy rozumieć jako zaprzestanie realizacji uprawnień lub obowiązków wynikających z decyzji nieważnej. Ewentualne wstrzymanie wykonania takiej decyzji oznacza dalszą możliwość realizacji źródłowej decyzji. Istotą zaskarżonej decyzji jest zatem uniemożliwienie dalszego prowadzenia procesu inwestycyjnego. Jest to normalny, przewidywalny skutek wydania takiej decyzji, a jego odwrócenie nie jest utrudnione. Znaczną szkodą jest natomiast taka szkoda, która niesie za sobą skutki odmienne od tych, które decyzja z reguły wywołuje.

Z powyższych argumentów, bazujących na ugruntowanych poglądach orzecznictwa płynie jednoznaczna konkluzja: skoro nie można wstrzymać wykonania decyzji o warunkach zabudowy, tym bardziej nie można wstrzymać wykonania decyzji stwierdzającej nieważność takiej decyzji.

Biorąc pod uwagę charakter zaskarżonego aktu, zasadniczo wykluczającego udzielenie ochrony tymczasowej oraz argumentację pełnomocnika, należy stwierdzić, że skarżąca zmierza swoim wnioskiem w istocie do swoistego „zatrzymania" dalszych konsekwencji zaskarżonej decyzji, wyrażających się w otwarciu drogi do potencjalnego stwierdzenia nieważności decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę. Wniosek zmierza zatem do usunięcia potencjalnej przeszkody w dalszym prowadzeniu inwestycji budowlanej w oparciu o pozwolenie na budowę.

Wniosek składany w trybie art. 61 p.p.s.a. i rozstrzygnięcie sądu oparte na tym przepisie ma się odnosić do zaskarżonego aktu, a nie do aktów, które zostały wydane w oparciu o ten akt. Co więcej, orzeczenie w przedmiocie ochrony tymczasowej ma się odnosić do konsekwencji zdarzeń prawnych, które już miały miejsce, a nie do hipotetycznych stanów prawnych, które mogą zaistnieć w przyszłości.

W związku z tym w ocenie Sądu nie sposób poprzez wniosek o udzielenie ochrony tymczasowej w postaci wstrzymania wykonania decyzji stwierdzającej nieważność decyzji o warunkach zabudowy zapobiec możliwości stwierdzenia

nieważności decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę, bazującego na tejże decyzji o warunkach zabudowy.

Po pierwsze należy zwrócić uwagę, że o ile stwierdzenie nieważności decyzji, w oparciu o którą wydano inną przedmiotowo zależną decyzję, może stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji zależnej na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa (por. uchwałę NSA z 13 listopada 2012 r., I OPS 2/12), a decyzja o warunkach zabudowy determinuje spełnienie jednej z przesłanek uzyskania pozwolenia na budowę, to jednak w orzecznictwie wskazuje się na brak jest automatyzmu w stwierdzaniu nieważności decyzji zależnej, w sytuacji uprzedniego stwierdzenia nieważności innej decyzji, która była podstawą jej wydania. Nie można a priori przyjmować, że stwierdzenie nieważności decyzji o warunkach zabudowy zawsze prowadzić będzie do stwierdzenia nieważności, wydanego w oparciu o tę decyzję – pozwolenia na budowę. Każdy przypadek, powinien być indywidualnie oceniony, przy uwzględnieniu takich okoliczności, jak choćby przyczyn stwierdzenia nieważności decyzji, w oparciu o którą wydano przedmiotowo zależną decyzję (por. wyroki NSA z 27 października 2016 r., II OSK 163/15; z 16 lutego 2022 r., II OSK 303/21). Stwierdzenie nieważności decyzji o warunkach zabudowy nie przesądza jeszcze w sposób automatyczny o stwierdzeniu nieważności decyzji udzielającej skarżącej pozwolenia na budowę.

Co jeszcze istotniejsze, o ile ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji o warunkach zabudowy daje podstawę do uruchomienia trybu nadzwyczajnego w sprawie następczej decyzji o pozwoleniu na budowę, to jednak z uwagi na zawisły przed sądem administracyjnym spór prawny co do legalności decyzji stwierdzającej nieważność decyzji o warunkach zabudowy, nie byłoby dopuszczalne wydanie decyzji stwierdzającej nieważność decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę, przed prawomocnym zakończeniem wspomnianego sporu sądowego. Innymi słowy: o ile dopuszczalne jest wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z w przedmiocie pozwolenia na budowę, w oparciu o podstawę z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. i fakt prawny w postaci stwierdzenia nieważności decyzji o warunkach zabudowy, to postępowanie to będzie musiało zostać zawieszone w oparciu o art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przez sąd administracyjny. Nie istnieje zatem niebezpieczeństwo wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji w sprawie pozwolenia na budowę przed prawomocnym

zakończeniem sporu prawnego dotyczącego oceny zgodności z prawem decyzji zaskarżonej w rozpoznawanej sprawie.

Po drugie, odnosząc się do argumentów utraty bytu prawnego decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę na skutek stwierdzenia jego wygaśnięcia (art. 37 Prawa budowlanego; art. 162 § 1 pkt 1 k.p.a.), z uwagi na niemożność podjęcia robót budowlanych, wobec niebezpieczeństwa wyeliminowania z obrotu prawnego pozwolenia na budowę w trybie nieważnościom, należy zauważyć, że argumentacja pełnomocnika skarżącej w istocie wypacza sens ochrony tymczasowej wynikającej z wstrzymania wykonania zaskarżonego aktu. Zagrożenie bytu prawnego decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę wynika z faktu, że może być ona dotknięta wadą kwalifikowaną, uzasadniającą stwierdzenie jej nieważności. Realizacja uprawnień wynikających z tej decyzji jest wysoce ryzykowna, z uwagi na wspomniane niebezpieczeństwo. W istocie zatem to inwestor sam swoimi działaniami może sprowadzić niebezpieczeństwo znacznej szkody po swojej stronie (kosztów podjęcia robót budowlanych), korzystając z uprawnień wynikających z decyzji, która może zostać wyeliminowana z obrotu prawnego. Inwestor nie może wykorzystywać instytucji ochrony tymczasowej aby uchronić się przed konsekwencjami swoich własnych działań. Co więcej, pełnomocnik inwestora nie dostrzega w swej argumentacji, że wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji ma charakter środka ochrony tymczasowej, działającej do momentu prawomocnego zakończenia postępowania. W związku z tym hipotetyczne wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji nie zniweczy niebezpieczeństwa następczego wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę. W razie prawomocnego oddalenia skargi na decyzję stwierdzającą nieważność decyzji o warunkach zabudowy, otworzy się droga do stwierdzenia nieważności decyzji w przedmiocie pozwolenia na budowę (nie przesądzając ostatecznego wyniku tego postępowania, z uwagi na wskazane wyżej argumenty). Nawet zatem przy założeniu uwzględnienia wniosku, podejmując roboty budowlane w oparciu o to pozwolenie, które może zostać w przyszłości wyeliminowane, inwestor naraża się na to samo niebezpieczeństwo.

Po trzecie, nawet gdyby hipotetycznie przyjąć dopuszczalność orzekania w przedmiocie wykonania zaskarżonej decyzji, w ocenie Sądu argumentacja zawarta w skardze nie wskazuje na przesłanki niebezpieczeństwa wyrządzenia znacznej szkody lub trudnych do odwrócenia skutków. Z argumentacji skarżącej wynika, że wspomniana szkoda lub skutki miałaby się wyrażać z jednej strony w kosztach przygotowania

projektu budowlanego, z drugiej – w stratach, jakie inwestor poniesie na skutek niemożności realizacji pozwolenia na budowę (zatrudnienie pracowników, zerwanie umów podwykonawczych, rezerwacyjnych i deweloperskich).

Oceniając te argumenty trzeba stwierdzić, że szkody wskazywane przez skarżącą mają charakter majątkowy, wyrażają się w konkretnych kwotach pieniężnych. Tego rodzaju szkoda podlega naprawieniu, choć może wymagać podjęcia dalszych czynności prawnych czy uruchomienia odrębnych postępowań. Koszty poniesione w związku ze sporządzeniem projektu budowlanego oraz uzyskaniem uzgodnień, opinii i warunków technicznych trudno uznać za znaczną szkodę spółki zajmującej się działalnością w zakresie m.in. realizacji projektów budowlanych, prowadzeniem robót budowlanych. Zakres działalności przedsiębiorcy wskazuje, że wykazana kwota kosztów poniesionych w związku z inwestycją to normalne, przeciętne koszty prowadzenia działalności gospodarczej. Oczywiste jest także, że zaskarżona decyzja zmniejsza lub odwleka w czasie osiąganie zysku przez spółkę. Jednakże inwestor nie wykazał, że taka sytuacja przykładowo doprowadzi do znacznej utraty płynności finansowej czy konieczności ogłoszenia upadłości. Nieprzedstawienie sytuacji majątkowej spółki uniemożliwia ocenę, czy wywodzona szkoda jest szkodą znaczną.

Odnosząc się natomiast do ewentualnej dezaktualizacji dokumentacji należy zauważyć, że jest to zdarzenie przyszłe i niepewne. Wniosek strony w tym aspekcie nie zawiera uzasadnienia, wskazującego na istotne okoliczności mogące wpłynąć na taką ocenę. Nie jest także trafiony argument odnoszący się do wygaśnięcia pozwolenia na budowę na skutek nierozpoczęcia albo przerwania budowy na czas dłuższy niż trzy lata – jest to również zdarzenie przyszłe i niepewne. Ponadto koszty sporządzenia omawianej dokumentacji nie zostały poniesione na skutek wydania zaskarżonej decyzji, ani w związku z nią. Decyzja może jedynie czynić poniesione koszty niecelowymi. Ewentualna szkoda spółki polega na niezrealizowaniu inwestycji, na poczet której zostały poniesione wskazane koszty. Jest również zwykły skutek wydania decyzji stwierdzającej nieważność pozwolenia na budowę.

Podobnie, w kwestii strat, jakie może ponieść inwestor na skutek potencjalnego zerwania umów podwykonawczych, rezerwacyjnych i deweloperskich, nie sposób uznać tych argumentów za uzasadniające udzielenie ochrony tymczasowej. Po pierwsze, spółka nie wykazała zawarcia konkretnych umów z podwykonawcami, pracownikami i innymi podmiotami, mogących wygenerować szkodę na skutek niewstrzymania zaskarżonej decyzji. Po drugie, inwestor odnosi się w tym zakresie do

szkody przyszłej i niepewnej, uzależnionej wyłącznie od podjętej przez niego decyzji, co do prowadzenia prac pomimo ryzyka stwierdzenia nieważności pozwolenia na budowę. Ryzyko stwierdzenia nieważności pozwolenia na budowę będzie zatem istniało aż do ewentualnego wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji stwierdzającej nieważność decyzji w przedmiocie warunków zabudowy, w następstwie potencjalnego uwzględnienia skargi prawomocnym wyrokiem sądu. Wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji w żaden sposób przed tym ryzykiem nie uchroni inwestora. Ochrona przed ryzykiem strat poniesionych na skutek podjęcia robót budowlanych w oparciu o potencjalnie wadliwe pozwolenia na budowę leży wyłącznie w gestii inwestora.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie stwierdził istnienia przesłanek wskazanych w art. 61 § 3 p.p.s.a., wobec czego orzekł jak w sentencji.

WOJEWÓDZKI SĄD ADMINISTRACYJNY W LUBLINIE 2

Na oryginale właściwy podpis
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
STARSZY INSPEKTOR SĄDOWY
Ewa Lachowska